

Een vreemde is geen vreemde

‘Hallo, ik ben een reiziger en ik zoek een plaats om te overnachten.’ Voor de zoveelste keer werd de deur met een harde dreun dicht geslagen. De koude wind sloeg dwars door me heen. Ik rilde. Mijn handen wreef ik over elkaar, om ze warm te houden. De toppen van mijn vingers verkrampte door de koude. *Het beloofde land*, hoorde ik ze nog zeggen voor ik naar hier vertrok. Helaas, ik heb er nog niet veel van gemerkt.

Toen ik ben toegekomen, twee dagen geleden, had ik nog geen volwaardige maaltijd gegeten en slapen deed ik op een koude vloer aan het station van Brussel-Noord. Niet in het station, want daar werden we buiten gejaagd door politie en andere veiligheidsagenten. Gelukkig had ik me in de openbare toiletten wat kunnen oprispen. Het koude water in mijn gezicht voelde goed aan, maar het was koud, net als het weer buiten. De ochtenddauw was miezerig, waardoor ik de koude nog meer voelde. Het sombere weer maakte me ook neerslachtig. Hoe kon ik hier onderdak krijgen? Hoe kon ik aan een warme maaltijd geraken? Als ik die van het asielcentra moest geloven, zijn er adressen genoeg waar ik terecht kon. Ik had ze gedaan, maar ze waren allemaal volzet. ‘Kom morgen nog maar eens terug,’ antwoordde de vriendelijke man met zijn brilletje.

De dag nadien ben ik opnieuw gaan aankloppen en nog steeds was er geen plek. Daarom besloot ik om bij de mensen aan huis te bellen, maar dat leek geen goed idee te zijn. Bij de eerste die kwam opendoen, bekeek de man me grondig aan. Hij lachte toen ik vertelde dat ik een plaats zocht om te overnachten. ‘Je mag hier blijven en eten,’ verklaarde hij verheugd. ‘Op voorwaarde dat je me in nature betaald.’ Ik begreep het eerst niet. Mijn Engels is nog niet wat het moet zijn. ‘Wel ja,’ ging hij verder. ‘Jij eten krijgen en bed om te slapen en in ruil jij seks hebben met mij.’ Ik huiverde toen hij dit zonder schroom voorstelde. Vriendelijk bedankte ik hem voor het voorstel, maar dat ik elders ging kijken voor een slaap plaats. Hij sloeg de deur woest dicht. Bij de tweede kreeg ik niet eens de kans om het nodige excuus te horen, want de deur werd onmiddellijk toegeslagen.

Ik stapte verder, met een knorrende maag. Aan de rand van het centrum kwam ik terecht in een woonwijk. Het zag er heel anders uit dan de woningen waar ik was gaan aanbellen. Het leken meer vervallen huizen. Bij het ene huis was het dak half afgebrand en het huis ernaast waren enkele ramen ingeslagen. Ze leken onbewoonbaar, maar toch hier en daar brandde er een licht. Ik aarzelde om opnieuw de vernedering te moeten doorstaan dat ik niet welkom was in dit land. Dit was me duidelijk geworden van zodra ik het land was binnengekomen. Ik kreeg papieren om asiel aan te vragen, mensen keken me aan alsof ik een junkie was, aan het station werden ik vies bekeken... alsof ik één of andere besmettelijke ziekte had. Was het mijn donkere huid die de mensen eng vonden? Of was het omdat ik met mijn rugzak en laken op de grond lag?

Aan het einde van de straat stond er een huisje, afgezonderd van alle andere vervallen huizen. Er brandde een klein lichtje. Ik weet niet waarom, maar ik voelde me aangetrokken om er te gaan aankloppen. Het zag er zo eenzaam uit, net zoals ik me vanbinnen voelde.

Er was geen bel, daarom klopte ik drie keer zachtjes op de houten versplinterende deur... *klop klop klop*.

Er kwam niemand opendoen. Ik zuchtte en draaide me om. Het zou nog een nachtje worden ergens buiten in een steeg, station of park. Net op het moment toen ik me wou omdraaien hoorde ik de

deur schurend opengaan. Een oud krom gebogen vrouwtje stond me aan te staren, wachtend op wat ik zou zeggen. 'Hallo,' klonk ik weemoedig. 'Ik zoek een plaats om te overnachten. Hebt u soms een plaatsje vrij?' De dame glimlachte. Haar gebit zag er niet uit, maar haar glimlach was puur. 'Kom binnen, lief kind. Mijn man ging net een eitje bakken.' Het huisje stelde niet veel voor. Een tafel met twee houten stoelen, een kachel met ernaast een bank en een matras op de grond. 'Zet u maar.' De vrouw stelde me voor aan haar man. Hij knikte glimlachend en krabde aan de achterkant van zijn hoofd. Bedenklijk keek hij naar zijn vrouw en naar mij, om vervolgens naar de twee eieren te zien die hij net in de pan op de kachel had gezet.

'Komt wel goed,' stelde de oude vrouw hem gerust. 'We delen wel.' Ik voelde me opgelucht omdat ik hartelijk werd binnengelaten, maar aan de andere kant voelde ik me schuldig omdat ik deze mensen hun maaltijd ging mee eten. Zonder nadenken nam ik mijn rugzak en besloot om te vertrekken. 'Nee, blijf maar,' verklaarde de man. 'Eten moet iedereen.' De man verdeelde de portie in drie. Hij at uit de pan en gaf me zijn bord om uit te eten.

Vervolgens gaf de vrouw mij een deken en zei dat ik op de bank mocht gaan slapen. Haar man en zij sliepen op de vuile matras op de grond. Ze streelde mijn gelaat liefdevol en wenste me slaapwel.

Een half uur later hoorde ik de man snurken, net als zijn vrouw die kleine geluidjes maakte tijdens het slapen. Ze sliepen lepeltjes gewijs, innig verstrengeld in elkaars armen. De kachel brandde nog na, maar de warmte was inmiddels voor een groot deel verdwenen, maar zij vonden de warmte bij elkaar. Gelukkig bood het deken mij wat warmte. Het was beter dan op straat slapen en vooral veel beter dan in een luxe bed te slapen waar de gasten me misschien niet gemeend zouden hebben ontvangen. Dit moment gaf me kracht en vreugde. Vreugde omdat je niet rijk hoeft te zijn om gelukkig te zijn. Geluk dat bouw jezelf....

A. Marcelina